

Átváltozás

Dudás Kálmán

*Az újraélhető sugallatára
a rejtelem
e pillanatban forr —
mint absztrakt képen
dült idegzetem
zuhogni kezd a percek árja
és poklodig hatol:
a lényegülés örveképpen,
ahogy talált,
szobád a végtelenbe tárja.*

*Mint lombfalált
záporiramú folyóka sodra,
temetni hordja
sebes halomba
belé a hulla esteket.*

*A szó alkudni rest lehet —
nincs irgalom!
Mint langy viasz
képlékeny vagy a kényszerek
markában: neurónokkal mérheted
a változást — kibomlik az
egyetlen képlet: összeérnek
benned a kezdetek s a végek.*

Ó, távlatok zsugorodása!

Rikoltás.

*Csonkán zuhan át
a zúgó időn. S e jeltelen
átnok lesen alámerít förtelmesen
az ingoványok alvadó hínárja —*

*Micsoda ártalom találta
szíven a madarat, a madarad!
a súlytalanság pólusán — ?*

*Nemcsak a szíve, de a szárnya
is a dalának élt csupán.*

Intelem

Dudás Kálmán

*Ha elmégy, légy feledékeny!
Ne vigy magaddal semmit, kedvesem.
Hagyd itt, mit lényem mondhatatlan
sugárzásának hitt a szerelmed,
feledd e négy fal légkörét,
mit hangom rezgésszáma és
mozdulataim fénye teremtett
neked; csak neked.*

*Felejtse el karjaim indaságát,
combjaim első dacát,
keblem irizált csúcsívét
és állhatatos erejét a szédületnek,
mely bimbó pólusából
szikrázott át a sejtjeidbe.*

*Légy feledékeny! Őrizd meg elvitt
éjjeleid nyugalmát, s a helyembe lépő
balgaságát:
ne verje föl bizalmát sóhajod,
ha két csók közt az elfelejtett
limlomért netán visszajönnél!*